

สาร “บอกเล่า เก้าสิบ”

จากงานวิชาการ

ปีที่ 3 ฉบับที่ 4 พุทธที่ 30 เม.ย. 51 No.13

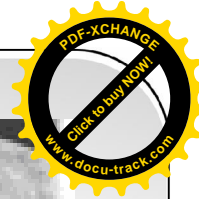

มีสมอง ย่อมมีสำนึก

<http://www.gotoknow.org/blog/pcunurse>

<http://www.gotoknow.org/blog/southpcu>

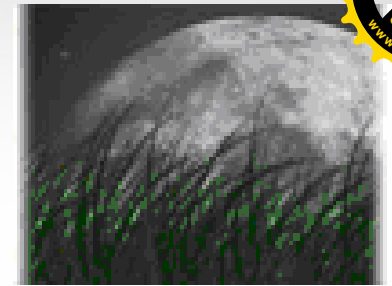
Email address : ichrsouth@gmail.com

มีสมอง

ย่อม

มีสำนึก

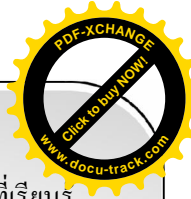
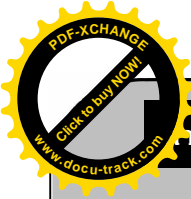
บอกเล่าเก้าสิบ ฉบับนี้ สะดุดมากเลยกับประโยค “มีสมองย่อมมีสำนึก” ของ นพ.สมศักดิ์ ชุณหรัศมิ์ ในคอลัมน์ ดูหนังหาความหมาย อาจารย์ยกหนังเรื่อง “Across The Universe” ซึ่งเป็นหนังสือที่มีจุดเด่น ตรงที่เอาเพลงวง The Beatles มาเป็นตัวร้อยเรียง เล่าเรื่อง เหตุการณ์ที่สำคัญช่วงทศวรรษที่ 60—70 (ยุค sixty) ที่อเมริกา กำลังตื่นตัวต่อผู้ลี้ภัยที่มาจากลูกหลานอเมริกาไปสูญเสียในสงครามเวียดนาม โดยเล่าผ่านตัวละครที่เป็นหนุ่มชนชั้นแรงงานจากอังกฤษ กับ สาวสวยร่ำรวยแต่ขี้เกียจ ชาวอเมริกันลงมาอ่านตัดตอนเรื่องย่อที่อาจารย์สมศักดิ์เขียนไว้จะคะ

“จู๊ด หนุ่มชนชั้นแรงงานจากอังกฤษ ไปอเมริกาเพื่อตามหาพ่อที่ไม่เคยเห็นหน้า แต่แท้ที่จริงอยากมีชีวิตใหม่ในดินแดนแห่งความหวังและโอกาสของคนทั่วโลก อเมริกาแดนศิวิไลซ์ เขาไม่ได้โกรธแค้นชิงชังชีวิตที่บ้านเกิด ก็แค่อยากลองอะไรใหม่ ๆ เพื่อชีวิตจะดีขึ้น

ที่อเมริกาเขาได้พบพ่อที่ยอมรับว่าทิ้งแม่ของจู๊ดมาจริง ตอนนั้นก็แต่งงานมีครอบครัว อยู่ที่นี่แล้ว คงไม่กลับไป หรือรับแม่พร้อมจู๊ดมาให้วันนาย

จู๊ดบอกพ่อว่าเขาที่ไม่ได้อยากจะมาผูกพัน ร่วมชีวิตกับพ่อที่เขาที่ไม่เคยรู้จัก แลดูเหมือนจะไม่สนใจแม่ที่อยู่ข้างหลัง ก็แค่อยากเห็นว่ามีพ่อจริง และหน้าตาเป็นยังไงแค่นั้น

สาร "บอกเล่าเก้าสิบ" ปีที่ 3 ฉบับที่ 4 พุทธที่ 30 เม.ย. 51

รู้จักพบแม็กซ์ หนุ่มรูปหล่อพอราว นื่องสาวสวยแต่ขี้เกียจ แกรมราคาญพ้อ ที่ชอบมาจู้จี้กับชีวิตตัวเอง แทนที่จะเรียนหนังสือเอาดีทั้งที่อยู่ปรีนซ์ตัน ๑ ใน ๕ มหาวิทยาลัยชั้นนำของอเมริกา เขากลับหนีไปใช้ชีวิตที่นิวยอร์กแถมชวนจู้จี้ไปด้วย เพราะถูกชะตากัน ส่วนหนุ่มจู้จี้ชอบเห็นอเมริกาอยู่แล้ว ตอบตกลงโดยไม่ชักช้า

ลูซี่น้องสาวแม็กซ์มีใจให้หนุ่มบ้านนอกจากอังกฤษ พอได้ข่าวแฟนตายที่เวียดนาม เลยหาข้อแก้ตัวตามพี่ชายไปอยู่นิวยอร์ก เธอเองก็ไม่ได้วางแผนอนาคตตัวเองไว้ว่าจะเอาไฉนดี จนกระทั่งพี่ชายได้หมายเกณฑ์ทหาร ความที่ไม่ได้เรียนหนังสือก็ต้องไปเป็นทหาร เพราะชาติกำลังต้องการ

จากคนที่อยู่กับความเศร้า ไม่ได้คิดมากว่าตัวเองจะเอาไฉนดีกับอนาคต ลูซี่กลายเป็นนักกิจกรรมประท้วงสงครามเวียดนาม ร่วมกับพันธมิตรที่เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ เพราะพี่ชายต้องมาถูกเกณฑ์ไปรบโดยไม่จำเป็น ไม่รู้จะเป็นตายร้ายดี อยู่ข้างหลังยังงใจขอสู้ไว้ก่อนดีกว่าอมมือจ้อเท้า เหมือนสยบยอมต่ออำนาจที่ไม่เป็นธรรม

หนุ่มจู้จี้ได้ดีเป็นนักออกแบบ แม้จะไม่มีรายได้เป็นเรื่องเป็นราว แต่ก็พอมีกินมีใช้ เขาอยู่กับลูซี่แต่เริ่มรู้สึกห่างเหินเมื่อเธอหันไปเป็นนักกิจกรรมต่อสู้เพื่อสังคม

มีอยู่ตอนหนึ่งจู้จี้ขอตัวกลับบ้าน เพื่อนนักดนตรีแห่ว่าคงอยากกลับไปหาเมีย เขาตอบเรียบๆว่าป่านนี้เธอคงกำลังตามหาความหมายอยู่นอกบ้าน เขากลับบ้านไปอยู่เฉยๆเพราะชีวิตไม่เคยคิดหาความหมายใด"

หลังจากอ่านเรื่องย่อแล้วเชื่อแน่ว่าคนเราในสังคมปัจจุบันที่เป็นอย่างจู้จี้ ที่เรียนรู้กับความเหงาและความว่างเปล่า แต่เมื่อยังรับรู้ และเรียนรู้ มากขึ้นเรื่อยๆ หากเขาผ่านห้วงการพัฒนาอย่างเหมาะสม เขาย่อมพบความหมาย เรียนรู้ว่าการปฏิเสธไม่ยอมรับกันและกัน ย่อมก่อให้เกิดความทุกข์แก่ทั้งสองฝ่าย เฉกเช่นเดียวกับชีวิตของเราในการทำงานปฐมภูมิ

อาจารย์พ.สมศักดิ์ สรุปลงไว้ย่อหน้าสุดท้ายว่า

"คนส่วนใหญ่ไม่ได้เกิดมาพร้อมวิญญาณกบฏ อยากมีชีวิตสุขสบายที่ตัวเองเลือก แต่เมื่อต้องช่วยให้สังคมดีขึ้น แม้จะต้องสู้กับอำนาจรัฐ คนธรรมดาต้องตัดสินใจเลือกทำสิ่งที่ไม่คุ้มเคยแถมไม่ธรรมดา"

เพราะสมองกับสำนึกมันเป็นของคู่กันปัจจัยเหมาะๆ เกี่ยวมันมาเจอกัน

ยังมีหนังสือที่มีเรื่องราวชวนให้คิดอีกหลายเรื่องที่มีนักวิจารณ์หนังสือแนะนำ ไว้มีโอกาสดีๆ จะเอามาเล่าสู่ชาวเครือข่ายปฐมภูมิ อีกคะ

ที่มา : สมศักดิ์ ชุณหรัศมิ์ ดูหนังหาความหมาย วารสารหมอชาวบ้าน ปีที่ 29 ฉบับที่ 348 เมษายน 2551

